

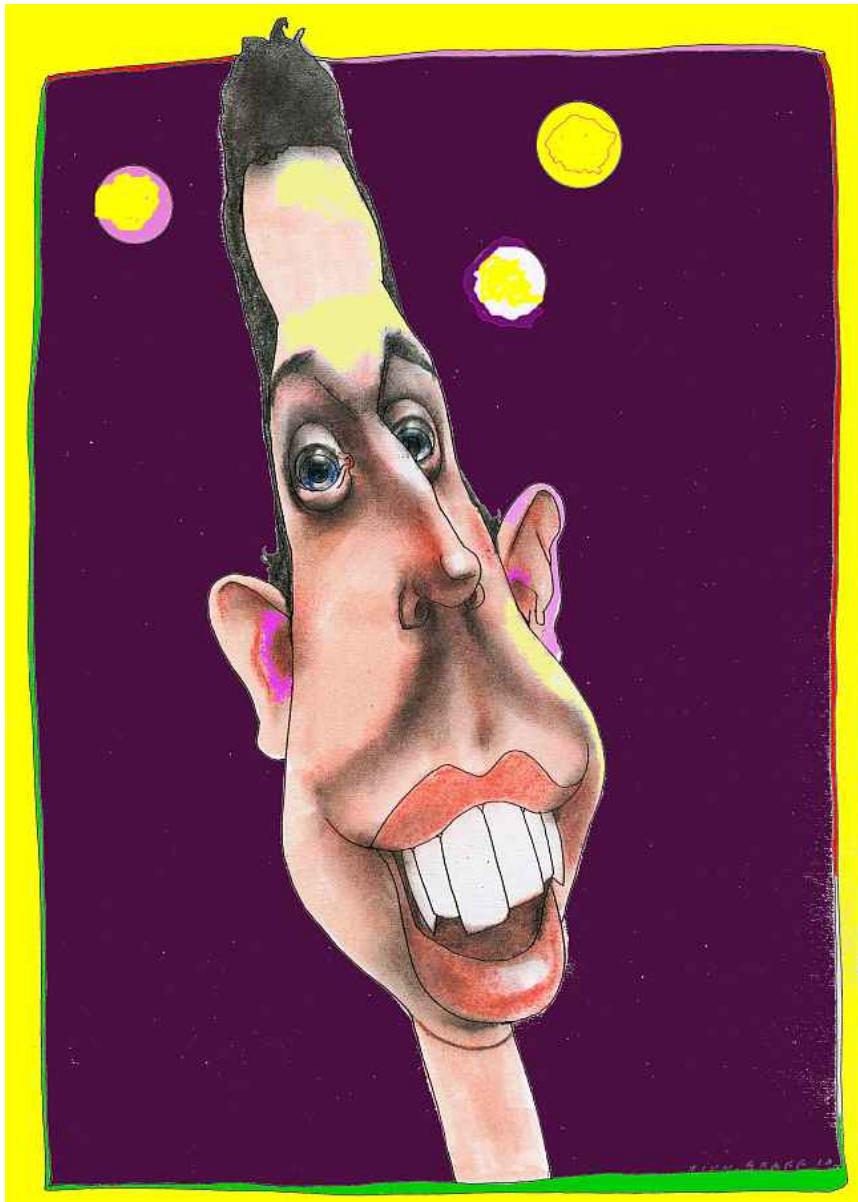
Tekst: Line Tiller
Foto: Siv Johanne Seglem
Tegning: Finn Graff

Naken 25

Ramm-teateret

Komiker Morten Ramm (31) har noen gode historier, men de er drøye, ass.

«GRAFFERT»: — Hvis du kommer under vingene på Finn Graff må du ha gjort noe *reklig*, sier Morten. Han ville for alt i verden bli tegnet.

«Det er som farfar Odd Ramm pleier å si, du veit ikke hvor grensa er før du har tråkka over»

Først svarte han digitalt:

«ikke for å skryte, men... dette er Morten Ramm sitt telefonsvarer.»

Dagen etter svarte komikeren selv i roret. Men...

Sørg, ass. «De e nøy», som produsenter min pleier å si er og til, sa Morten Ramm (3) til intervjuverspersonen.

Norges mestvolumete mannlige komiker i fjor, Morten Ramm, var slett ikke lysten på å snakke om seg selv. Et portrettertv-hvor han man legge ut om følelsen og smakke dypt om diverse tema, da måtte det i tilfelle bli noe pre-kning uten en serios bunn.

— Jeg vil ikke minne noe. Alle som er på TV skal liksom meg være så mye, og ikke bare om det de driver med. De skal være sortøse, ha store tanker om det tja, matte. For de driver jo ikke her med det. Det gjør meg ikke til en bedre komiker om jeg kan løse en fjerdegradslikning. Så, la oss heller snakke overflatlisk om alt!

Men det var en siste ting.

— Jeg må bli tegnet. Ikke av en karikaturtegner på Oslo S, men av Finn Graff. Jeg liker nemlig å bli tegnet, men det er så sykt dyr. I Spania kostet bilde borti 30-40 euro hver. Fiks den biffen, så

Han har 25 forskjellige fangrupper på Facebook. Over 20 000 er tilhengere både på én av dem. Selv synes han det er «drygt, ass, mānn». Fordi han, som Morten sier, ikke trodde han var så mye å prate om. Kanskje skjønner ikke mannen at han tulfet noe inn i humortvarelseren vår. Norge har ventet på en komikerkronprins. Ranskjøt sitter han her. Langbein, med et litt māpendede, spørrende uttrykk i øynene og alltid med et kort latertikk knukkende i mellomlungene.

Da han jobbet som «på gata»-reporter i «Manshous» på TV 2 Zebra for et par år siden, tok han ikke fēr for å sperre tilfeldige jenter om de ville bli med på høttelrommet for å sage ham, han satt som vakt på offentlige toaletter og anglalet gamle menn for å basje for lenge, og kastet seg langflat ut i møkkavannet ved Åker Brygge for å underbygge et poeng.

— Jeg er kanskje fryktlos, men når jeg er garen på TV, er det fordi jeg skruer til selv opp et par hakk. Får på energien. Er meg selv ikke prosent.

— Du spiller mye på råheten din?

— Ja, jeg synes jeg er morsom noen ganger, og godt noen ganger, men jeg er ingen rå type privat. Jeg står ikke hjemme ved kjøkkenbenken og heller suppe over hodet og rører i pepermusen med benet, māssom. Hadde jeg vært total skamles, ville jeg jo vært... slēm.

Men det er skamlos han er (ejo, OK,

men det er alltid god stemming for og etter opptakene).

— «At han tor», sa folk tidligere. Nå er det mer skuespill og sketsjer i studio jeg driver med, men jeg liker det også, selv om det ikke er så hardcore. Likevel, få-

naler i verden lar folk få lov til å jasse med volveteat, sex og grove ting uten sensur, og det har vi faktisk av og til fått lov til. Hvis vi har en god idé, selvsagt. Det skal ikke bli overdose av Cockermouth og Pussylickertown, heller.

Sølv om han nå og da «gommere på», har

han nok tatt seg selv ned et par hakk siden den «Manshous», men det betyr ikke at han ikke lengre får reaksjoner. Et portrettertv-hvor han man legge ut om følelsen og smakke dypt om diverse tema, da måtte det i tilfelle bli noe pre-kning uten en serios bunn.

Det blir mye høsing og vits, men som komiker trenger man komisk kunnskap om sværdvindende tema? En person er jo sum *det man har gjort*, om du skjønner. Jeg har hatt en haug jobber, rett en del, mott masse folk og studert mye forskjell, så jeg har dratt med meg litt, men det er så mye... mongoloid. Daværing som alt!

— Det var en kar, sikkert fra det sakkalte moralpolitiet, som kom bort til meg mens jeg handlet barnevogn. Han sa jeg skulle passe meg. Men man må jo tolle med fordommer, selv om det alltid er noen som ikke tener en støyt.

Det regne med litt reaksjoner når du driver med humor, det er som farfar Odd Ramm pleier å si, du veit ikke hvor grensa er før du har tråkka over.

— Ble du truet?

— Nei, de tror vel jeg er så spik spenna

at hvis de sier et fel ord, så klinker jeg dem rett ned. Men seriøst, jeg har aldri følt meg true. Faktisk savner jeg Grønland veldig. Mannfolk der er så hjelpsomme og hyggelige.

Na har også hyllet innvandrene ved å lage en Hollywood-integrasjonsvideo. Om en pirataksisjør fra Tunis.

— Jeg har aldri opplevd noe fra andre kulturer som gjør at jeg skal være redd, jeg mener, jeg var jo i Pakistan for å sele farikål med «Rikets Røst», da dro jeg fram alle de urdu-glosene jeg kunne til taxiførerne. Hva kan slje, lisom?

Det er vanlige folk, da har humorprogrammer andre steder i verden også. Det er like mye tulling i denne verden også.

— Ah, jeg har noen kule, men de er så

Kanskje igjen!

Det tar ei stund. Morten dra på det.

Kanskje er han usikker på om han vil komme til å si noe morsomt, fordi han la av og til kommentarer flyte bort i ingtoning.

På den måten vet han at settningen samsynligvis ikke kommer på trykk. For han sværer slik av og til:

— Jo... jeg vet, det er jo... ja. Det er moro, det er ikke det, det er bare at greia er så...

— Og så blir det stille mens et spørsmålstegn henger over bordet, og han føler

han har må si noe igjen. Det blir «jadda, det

går unna i svingane».

Han forteller heller om de to inspirasjonene til parodisetsjen «Waschera Gud?».

Den enige innsmenderen av mailer,

Powerfresh», som han kalles.

— Det er en kompis av meg som har bodt i Statene i mange år, og som kan ringe og si «Halla, Ramm, jeg er på trafikkmaskinen. Sitter i G-raderen min nå, hvordan bløster jeg inn til deg?». Slike ting sier han. Det er så rått. Slike fyre er så friske, så utrolig smoothie. Alt handler om å ha hauss opp hell enkle og hverdaglige ting som kommer fram som det råste verdenes næste gang har sett. «Ooooh! Shit, iessons!»

Mens den elkte TV 2 «Waschera»-gjengen har dratt på tunnå til landets storbyer, har «Waschera Gud?»-gutta dratt på turkåst til Enebakk, Andebu og Skedsmokorset i kommende sesong. Selv har Morten heftige, men kanske ikke fullt så friske minner fra Las Vegas.

Nå kommer endelig en historie signert.

Jeg kan fortelle den da jeg dreit på meg inne på et kjøpesenter. Jeg hadde spist noen «kingarier» inne på food courten... så provde jeg noen sko inne på Nike-butikken, og ehm...

— Fikk du ingen forvarsel?

— Altså, du veit når du har en bjørnehale, ikkso... faen, jeg kan ikke si dette i avisas, vett! Ok, jeg måtte surre underbuksa mi i en svær rull og vase meg i dovanet. Moralen er: Unnher ingen å drate på seg i voksen alder. Men, alle har gjort det, sant, det er det som er greia, sier han.

Kanskje er Morten ung for alderen, selv om han bare er 31 år.

— Det er dumt å si at man har bevart lekenheten og barnet i seg, men det er sånn. Improvisasjonsbøker sier det er grunnleggende for humor å gå tilbake til barndommen, jeg er ingen skolet komiker, men jeg har lest litt. Derfor har jeg ingen oppskrift, jeg gør bare det jeg synes er gøy selv. Jeg tenker aldri på hva folk synes. Jeg er ikke redd for å være *niffi*.

— Niffi?

— Niffi betyr giftig, «schüttig» på en måte. Jeg er egentlig ganske forfengelig, men er ikke oppattet av å se så delikat ut hele tida. Jeg blåser i om jeg skal være gal hele tida...

— Det er jeg litt mer forfengelig.

— Jeg kjerner at jeg vil du skal være gal hele tida...

— Jeg rører faktisk pepperausen med visp hjemme. Jeg bruker Palmolive. Jeg er normal... men shit, skriv det. Skriv at jeg er ko-ko. At jeg dingler naken fra taket. Du kan skrive at jeg sa det.

It@dagbladet.no

Humorprogrammet «Torsdag kveld fra Nydalens» sendes hver torsdag kveld på TV 2.